

Το Συμβούλιο προβάλλει επικουρικός τον δεύτερο και τον τρίτο λόγο αναιρέσεως.

Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, το Συμβούλιο προβάλλει πλάνη περί το δίκαιο όσον αφορά την έκταση του δικαστικού ελέγχου των αποφάσεων του νομοθέτη της Ένωσης. Κατά το Συμβούλιο, το Γενικό Δικαστήριο έκανε λόγο για «απλή» εξουσία εκτιμήσεως, την οποία διαθέτει ο νομοθέτης της Ένωσης και η οποία συνεπάγεται ότι είναι αναγκαίο να ελέγχεται αν ο νομοθέτης της Ένωσης μπορεί ευλόγως να κρίνει ότι η προβλεπόμενη διαφορετική μεταχείριση μπορεί να είναι πρόσφορη και αναγκαία για την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού. Ωστόσο, το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη ότι ο δικαστής της Ένωσης αναγνωρίζει στον νομοθέτη της Ένωσης, στο πλαίσιο της ασκήσεως των αρμοδιοτήτων του, ευρεία εξουσία εκτιμήσεως στους τομείς στους οποίους καλείται να προβεί σε σύνθετες αξιολογήσεις και εκτιμήσεις και σε επιλογές τόσο πολιτικής όσο και οικονομικής ή κοινωνικής φύσεως, όπως συμβαίνει κατά τη διαμόρφωση ενός συστήματος κοινωνικής ασφαλίσεως. Επομένως, δεν τίθεται το ζήτημα κατά πόσον το μέτρο που θεσπίστηκε στον τομέα αυτόν είναι το μόνο ή το καλύτερο δυνατό. Συγκεκριμένα, η νομιμότητα ενός τέτοιου μέτρου μπορεί να αμφισβητηθεί μόνον όταν αυτό είναι προδήλως ακατάλληλο σε σχέση προς τον επιδιωκόμενο από τα αρμόδια θεσμικά όργανα σκοπό. Το Γενικό Δικαστήριο, προβαίνοντας σε έλεγχο ο οποίος βγαίνει πέραν του ελέγχου που αφορά τον προδήλως ακατάλληλο χαρακτήρα του επίμαχου μέτρου, υποκατέστησε τον νομοθέτη στην εκτίμησή του και, συνεπώς, υπερέβη τα όρια του ελέγχου νομιμότητας.

Με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως το Συμβούλιο προβάλλει πλάνη περί το δίκαιο στην οποία υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο κατά την εξέταση του δικαιολογημένου χαρακτήρα της διαφορετικής μεταχείρισης. Η εξέταση αυτή ενέχει καταρχάς νομικό σφάλμα, στο οποίο υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο όσον αφορά τον ορισμό της έκτασης του ελέγχου που ασκεί επί των αποφάσεων που λαμβάνει ο νομοθέτης. Το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε επίσης υπόψη τη νομολογία κατά την οποία εναπόκειται στον προσφεύγοντα να αποδείξει την ασυμβατότητα νομοθετικής διάταξης με το πρωτογενές δίκαιο, και όχι στα θεσμικά όργανα, ως νομοθέτες, να αποδείξουν τη νομιμότητά της. Περαιτέρω, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε νομικό σφάλμα κατά την εξέταση του δικαιολογημένου χαρακτήρα της διαφορετικής μεταχείρισης υπό το πρίσμα νομολογίας κατά την οποία ένα γενικό τεκμήριο περί απάτης δεν αρκεί για τη δικαιολόγηση μέτρου το οποίο θίγει τους σκοπούς που επιδιώκει η Συνθήκη ΛΕΕ, διαπιστώνοντας ότι το άρθρο 20 του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ θεσπίζει γενικό και αμάχητο τεκμήριο απάτης για τους γάμους που διήρκεσαν λιγότερο από πέντε έτη. Τέλος, εκ των ανωτέρω προκύπτει ότι είναι άνευ σημασίας εν προκειμένω ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση εξέτασε το ζήτημα αν είναι δυνατή η προσκόμιση αντικειμενικών αποδεικτικών στοιχείων για την ανατροπή του τεκμηρίου απάτης, δεδομένου ότι το άρθρο 20 του Παραρτήματος VIII του ΚΥΚ δεν προβλέπει κανένα τεκμήριο για την ύπαρξη ή τη μη ύπαρξη απάτης όσον αφορά τον γάμο.

Τέλος, με τον τέταρτο λόγο αναιρέσεως, το Συμβούλιο προβάλλει πλάνη περί το δίκαιο και παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως όσον αφορά το συμπέρασμα του Γενικού Δικαστηρίου σχετικά με την παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων λόγω ηλικίας. Το Γενικό Δικαστήριο παραπέμπει, στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, επιλεκτικά άλλοτε στην ηλικία του επιζώντος συζύγου και άλλοτε στην ηλικία του εν ενεργεία ή του πρώην υπαλλήλου παραβαίνοντας την υποχρέωση αιτιολογήσεως που υπέχει. Η διαπίστωση ειδικού μειονεκτήματος για πρόσωπα ορισμένης ηλικίας ή ορισμένης ηλικιακής ομάδας εξαρτάται ειδικότερα από την απόδειξη του γεγονότος ότι η επίμαχη διάταξη έχει αρνητικές συνέπειες για σημαντικά μεγαλύτερο αριθμό προσώπων ορισμένης ηλικίας σε σύγκριση με πρόσωπα άλλης ηλικίας· ωστόσο, τέτοια αποδεικτικά στοιχεία δεν προσκομίστηκαν εν προκειμένω. Ακόμη και αν υποθεθεί ότι υφίσταται εμμέσως διαφορετική μεταχείριση επί τη βάση της ηλικίας του πρώην υπαλλήλου κατά την ημερομηνία γάμου, το Γενικό Δικαστήριο δεν εξέτασε εντούτοις αν η εν λόγω διαφορετική μεταχείριση συνάδει με το άρθρο 21, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων⁽¹⁾ και αν πληροί τα κριτήρια του άρθρου 52, παράγραφος 1, του Χάρτη.

⁽¹⁾ Χάρτης Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2012, C 326, σ. 391).

Αναίρεση που άσκησε στις 14 Ιουνίου 2021 η SGI Studio Galli Ingegneria Srl κατά της απόφασης που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (ένατο τμήμα) στις 14 Απριλίου 2021 στην υπόθεση T-285/19, SGI Studio Galli Ingegneria κατά Επιτροπής

(Υπόθεση C-371/21 P)

(2021/C 310/19)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Διάδικοι

Αναρροσείουσα: SGI Studio Galli Ingegneria Srl (εκπρόσωποι: F.S. Marini, V. Catenacci, R. Viglietta, avvocati)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα

Η αναιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

να αναρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου (ένατο τμήμα), δημοσιευθείσα στις 14.04.2021 και κοινοποιηθείσα την ίδια ημέρα, η οποία εκδόθηκε στην υπόθεση T-285/19, SGI Studio Galli Ingegneria S.r.l. κατά Ευρωπαϊκής Επιτροπής, και να δεχθεί τα πρωτοδικώς υποβληθέντα αιτήματά της, κατά τη σειρά με την οποία υποβλήθηκαν, και επομένως:

- να αποφανθεί ότι η νυν αναιρεσείουσα δεν υποχρεούται να καταβάλει στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή τα ποσά που της ζήτησε με το υπ' αριθ. 3241902288 χρεωστικό σημείωμα που παρελήφθη στις 22.2.2019 και τελευταία με το χρεωστικό σημείωμα που παρελήφθη στις 29.4.2019 — Ref. Ares(2019)2858540, για ανάκτηση της εισφοράς και αποζημίωση λόγω προβαλλόμενης αθέτησης υποχρεώσεων που υπείχε το Studio Galli Ingegneria δυνάμει της σύμβασης επιδότησης υπ' αριθ. 619120 για το πρόγραμμα «MARSOL».
- να αποφανθεί ότι δεν υφίσταται η αθέτηση υποχρεώσεων που της προσάπτει η Επιτροπή.
- να αποφανθεί περί του παράνομου, άκυρου και εν πάση περιπτώσει αβάσιμου χαρακτήρα της επιστολής προκαταρκτικής ενημέρωσης (pre-information letter) της 19.12.2018, της έκθεσης ελέγχου της OLAF, του χρεωστικού σημειώματος της 22.2.2019, του επακόλουθου εγγράφου υπενθύμισης της 2.4.2019 και του τελικού σημειώματος περί επαναπροσδιορισμού του ποσού και περί απόρριψης των περαιτέρω αιτημάτων της SGI της 29.4.2019 — Ref. Ares(2019)2858540.
- να αποφανθεί ότι δεν υφίσταται η απαίτηση που προέβαλε η Επιτροπή.
- να αποφανθεί ότι η αναιρεσείουσα δικαιούται να λάβει την εισφορά που πράγματι χορήγησε η Επιτροπή δυνάμει της σύμβασης επιδότησης υπ' αριθ. 619120 για το πρόγραμμα «MARSOL».
- επικουρικός, να αποφανθεί ότι το ποσό ανάκτησης που ζητεί η Επιτροπή δεν δύναται να υπερβαίνει τα 100 044,99 ευρώ, σύμφωνα με όσα διαλαμβάνονται στον τρίτο λόγο ακυρώσεως
- επικουρικότερον, να υποχρεώσει την Επιτροπή να καταβάλει στο SGI τις δαπάνες που ανέλαβε για την εκτέλεση του προγράμματος MARSOL λόγω αδικαιολόγητου πλουτισμού.

Λόγοι αναρέσεως και κύρια επιχειρήματα

1. **Πρώτος λόγος αναρέσεως. Έλλειψη νομιμότητας της απόφασης κατά το μέρος που απέρριψε τον πρώτο λόγο ακυρώσεως. Παράβαση/εσφαλμένη εφαρμογή των άρθρων 41, 42 και 47 του Χάρτη. Παραβίαση της αρχής της καλής πίστης και υπό το πρίσμα του άρθρου 1134 του βελγικού αστικού κώδικα.**

Ζητείται η αναίρεση της απόφασης του Γενικού Δικαστηρίου καθόσον κρίθηκε ότι η Επιτροπή, μολονότι δεν δέχτηκε το αίτημα αναστολής της διαδικασίας και το αίτημα πρόσβασης στα έγγραφα του φακέλου ελέγχου της OLAF που διατύπωσε η νυν αναιρεσείουσα, δεν παραβίασε τα δικαιώματα που προβλέπονται στα άρθρα 41, 42 και 47 του Χάρτη και της αρχή της καλής πίστης. Αντιθέτως, αφής στιγμής η εταιρία δεν είχε τη δυνατότητα να αντικρούσει την τελική έκθεση (final report) της OLAF εξαιτίας εσωτερικών προβλημάτων, εθίγη η αποτελεσματικότητα των ως άνω δικαιωμάτων, τόσο κατά το διοικητικό στάδιο όσο και, εν συνεχεία, κατά το ένδικο στάδιο της διαδικασίας.

2. **Δεύτερος λόγος αναρέσεως. Έλλειψη νομιμότητας της απόφασης κατά το μέρος που απέρριψε τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως. Παράβαση/εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 317 ΣΛΕΕ, του άρθρου 172α, παράγραφος 1, του κανονισμού 2342/2002⁽¹⁾, του άρθρου 31, παράγραφος 3, στοιχεία α' και γ', του κανονισμού 1906/2006⁽²⁾, των άρθρων ii. 5 και ii.14, παράγραφος 1, των γενικών όρων της σύμβασης επιδότησης (grant agreement). Παραβίαση των αρχών του τεκμηρίου αθωότητας, του βάρους αποδείξεως και της ευθυδικίας, που διαλαμβάνονται στον κανονισμό (ΕΕ, Ευρατόμ) 883/2013⁽³⁾ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 11.9.2013. Πλάνη κατά την αξιολόγηση των αποδείξεων κατά παράβαση του άρθρου 1315 του βελγικού αστικού κώδικα.**

Ζητείται η αναίρεση της απόφασης του Γενικού Δικαστηρίου καθόσον, με την απόρριψη του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, κρίθηκε ότι η νυν αναιρεσείουσα δεν απέδειξε την επιλεξιμότητα των άμεσων και έμμεσων δαπανών προσωπικού, ούτε ενώπιον της OLAF, και της Επιτροπής, ούτε κατά το ένδικο στάδιο της διαδικασίας. Αντιθέτως, το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη ότι οι αιτιάσεις της OLAF δεν αφορούσαν το επίμαχο έργο αλλά άλλα επιδοτούμενα έργα και, επομένως, δεν εφάρμοσε ορθώς τις αρχές του τεκμηρίου αθωότητας και του βάρους απόδειξης. Επιπλέον, τα φύλλα καταγραφής χρόνου εργασίας (timesheets) που προσκομίστηκαν έπρεπε να θεωρηθούν επαρκές αποδεικτικό στοιχείο, λαμβανομένων υπόψη της απουσίας άλλων αμφισβητήσεων και της αποδεδειγμένης ολοκλήρωσης του έργου, προκειμένου να γίνει δεκτή η επιλεξιμότητα των δαπανών που έλαβαν χώρα και όφειλε να καλύψει η Επιτροπή.

3. Τρίτος λόγος αναιρέσεως. Έλλειψη νομιμότητας της απόφασης κατά το μέρος που απέρριψε τον τρίτο λόγο ακυρώσεως. Παραβίαση των αρχών της αναλογικότητας, της ευθυδικίας, και της καλής πίστης. Παράβαση του άρθρου 5, παράγραφος 4, ΣΛΕΕ. Παράβαση του άρθρου II.22 της σύμβασης επιδότησης (Grant Agreement).

Ζητείται η αναίρεση της απόφασης του Γενικού Δικαστηρίου καθόσον, με την απόρριψη του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η Επιτροπή δεν παραβίασε την αρχή της αναλογικότητας ζητώντας την επιστροφή όλων των άμεσων και έμμεσων δαπανών προσωπικού. Αντιθέτως, αφής στιγμής από τη διαδικασία ελέγχου προέκυψαν ανακρίβειες μόνον σε σχέση με δύο μέλη του προσωπικού που ασχολούνταν με το έργο, έπρεπε να ζητηθεί η επιστροφή μόνο εκείνων των δαπανών. Τούτο ισχύει κατά μείζονα λόγο καθόσον έχει επιβεβαιωθεί η ολοκλήρωση του έργου και έχουν ελεγχθεί οι δαπάνες από εξωτερικό ελεγκτή, έλεγχο τον οποίο έχει αποδεχθεί η Επιτροπή. Επικουρικώς, πάντα κατ' εφαρμογήν της αρχής της αναλογικότητας, το Γενικό Δικαστήριο έπρεπε να δεχθεί το επικουρικό αίτημα για τον προσδιορισμό του προς ανάκτηση ποσού.

4. Τέταρτος λόγος αναιρέσεως. Έλλειψη νομιμότητας της απόφασης κατά το μέρος που απέρριψε τον τέταρτο λόγο ακυρώσεως. Παράβαση και/ή εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 2, στοιχείο β', του κανονισμού 58/2003⁽⁴⁾ του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 2002, και της σύμβασης επιδότησης (Grant Agreement). Ανεπαρκής και αντιφατική αιτιολόγηση της απόφασης κατά το μέρος που αντιτίθεται στη νομολογία του Γενικού Δικαστηρίου και του Δικαστηρίου σχετικά με τον αδικαιολόγητο πλουτισμό.

Ζητείται η αναίρεση της απόφασης του Γενικού Δικαστηρίου καθόσον, με την απόρριψη του τέταρτου λόγου ακυρώσεως, το Γενικό Δικαστήριο αρνήθηκε στην νυν αναιρεσείουσα τη δυνατότητα να διατηρήσει την επιδότηση στο πλαίσιο άμεσων και έμμεσων δαπανών προσωπικού, με αποτέλεσμα αδικαιολόγητο πλουτισμό υπέρ της Επιτροπής. Αφής στιγμής, εν προκειμένω, πληρούνται οι προϋποθέσεις που απαιτούνται για την άσκηση αγωγής, ήτοι ο πλουτισμός ενός συμβαλλόμενου μέρους εις βάρος του άλλου και η αιτιώδης συνάφεια μεταξύ του πλουτισμού του ενός συμβαλλόμενου μέρους και της ελάττωσης της περιουσίας του άλλου, η απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου δεν είναι σύννομη.

⁽¹⁾ Κανονισμός (ΕΚ, Ευρατόμ) 2342/2002 της Επιτροπής, της 23ης Δεκεμβρίου 2002, για τη θέσπιση των κανόνων εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ, Ευρατόμ) αριθ. 1605/2002 του Συμβουλίου, για τη θέσπιση του Δημοσιονομικού Κανονισμού που εφαρμόζεται στο γενικό προϋπολογισμό των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ 2002, L 357, σ. 1).

⁽²⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 1906/2006 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 2006, με τον οποίο καθορίζονται οι κανόνες συμμετοχής επιχειρήσεων, ερευνητικών κέντρων και πανεπιστημίων στις δράσεις που αναλαμβάνονται βάσει του εβδομίου προγράμματος-πλαίσου και οι κανόνες διάδοσης των ερευνητικών αποτελεσμάτων (2007-2013) (ΕΕ 2006, L 391, σ. 1).

⁽³⁾ Κανονισμός (ΕΕ, Ευρατόμ) 883/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 11ης Σεπτεμβρίου 2013, σχετικά με τις έρευνες που πραγματοποιούνται από την Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Καταπολέμησης της Απάτης (OLAF) και την κατάργηση του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1073/1999 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου και του κανονισμού (Ευρατόμ) αριθ. 1074/1999 του Συμβουλίου (ΕΕ 2013, L 248, σ. 1).

⁽⁴⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 58/2003 του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 2002, περί θεσπίσεως του καταστατικού των εκτελεστικών οργανισμών που είναι επιφορτισμένοι με ορισμένα καθήκοντα σχετικά με τη διαχείριση κοινοτικών προγραμμάτων (ΕΕ 2003, L 11, σ. 1).